

gens Bigtighed, og kun paa denne Maade er, som Historien viser, Veien virkelig bleven banet for alle vigtige Reforme. Jeg vil heller ikke, saalidt som den ærede 3die Landsstingsmand for 11te Kredts (Bloch), opgive det Haab, at den gjentagne Udtalelse fra Folkerepresentationens Side ikke vil forfælle sin Virkning hos dem, som fremfor Alle have det i deres Magt her at komme imøde og derved bidrage til Spørgsmaalets Løsning. Ved at stille sig saaledes til Sagen ville de paa den smukkeste Maade godtgjøre deres Afkomst til de høie Pladser, som de indtage i Samfundet.

Jessen: Det være mig tilladt at anbringe nogle faa Ord til anbefaling for Vedtagelse af det foreliggende Forslag til motiveret Dagsorden. For samme skal jeg stemme, fordi jeg mener, at der er Noget at rette ved Lovgivningen om Fæstevæsenet og dermed ved Livsfæsteforholdet, fordi dette foreliggende Forslag nu pure henstiller Alt til Regjeringens Initiativ, og fordi jeg meget trygt stoler paa, at det, hvorom et Regjeringspersonale kan i saadant Lovgivningsanliggende blive enig i rolige Tider, det vil være befriet for Alt, hvad der kunde være svangert med Fare for det Hele: det vil kunne udholde Historiens Dom. Derhos mener jeg, at ei engang et her nedsat Udvalgs Kræfter vilde have stræffet til at tilveiebringe det Holdbare, med mindre det var gaaet saa heldigt, at Regjeringen havde kunnet slutte sine Kræfters Hjælp dertil. Endnu er det ikke lykkes for Noget at bringe Planen for Spørgsmaalets Afgjørelse til Modenhed: at angive den Retning, som Alle kunne forstaae at være der rigtige. Hver hidtil opstillet Afgjørelsesmaade har enten kun seet Klipper for sig, som der ikke kan styres imod, eller har dog ikke kunnet see den Veie sikker for sig, som uden Undergang

førte imellem dem. Alene Regjeringen vil være istand til at finde denne Veie.

Drejser: Uagtet jeg i Meget og Væsentligt kan være enig med hvad den ærede 5te Landsstingsmand for 2den Kredts (B. Christensen) udtalte, følger dog deraf ikke, at jeg anseer en Dagsorden for saa ubetinget forkastelig, som han. At jeg ikke gjør dette, fremgaaer allerede af den Tanke, der bevægede mig til under en tidligere Behandling af Sagen at deeltage i Stillelsen af de Vædringsforslag, hvortil allerede er hentydet af den ærede 7de Landsstingsmand for 2den Kredts (Thalbiger). Jeg har heller ikke hidtil foresat Noget for at virke hindrende imod, at et Forslag til en Dagsorden indbragtes her i Thinget, idet jeg har forudsat som muligt, at der, under Forhandlingerne om et saadant Forslag, kunde fremkomme saadanne Udtalelser, navnlig fra det høitærede Ministeriums Side, at jeg deri kunde finde Motiv til dog omsider at slutte mig til en Dagsorden. Den foreliggende Dagsorden i dens nuværende Form mangler for mig en Slutsteen, om jeg saa maa sige, for at kunne tilfredsstillende mig; den mangler Noget, der idetmindste kunde ligne en Livsbegrænsning for Rigsdagens Laalmodighed i Afventningen af Fæstefagens Optagelse fra Regjeringens Side, og denne Mangel var det, jeg forudsatte muligen kunde blive afhjulpet noget ved Udtalelse fra Ministeriet. Der er imidlertid endnu ikke fremkommet Noget, og det forekommer mig, at der end ikke er Glimt af Haab om, at der i Dieblirket vil fremkomme Noget. Jeg mangler altsaa det, der skulde endeligt bestemme mig til at stemme for Dagsordenen. Denne Mangel er for mig af en saadan Betydning, at jeg, hvis der enten fremdeles fra Ministeriets Side blot finder Taushed Sted, eller kun fremkommer en mig ikke tilfredsstillende Udtalelse, maa stemme imod den Dagsorden, der foreligger.